

OPINNÄYTETYÖ

Maija Kimanen 0100808

Lahden ammattikorkeakoulu

Taideinstituutti

MAAILMAN TAITAVIN NAINEN

Hakemisto

Ideat ja työhön ryhtyminen.....	4
Peter-Pan syndrooma.....	5
Hulluuden kynnyksellä.....	5
Muut maailmat (muut kuin H.M.).....	6
Kristuksen hullut.....	7
Syntipukkisyndrooma.....	8
H.M:n luonne.....	9
Varjot, unet ja harhat.....	9
Unia lopputyöstä.....	10
Torjunta.....	11
Taiteen kokeminen.....	12
Muunnettu televisio.....	13
Elämä vai taide.....	14
4.1.2006.....	15
Lähdeluettelo.....	17

Kumpi olen, tiikeri vai antilooppi? Tiikeri tappaa antiloopin, antilooppi juoksee karkuun ja selviytyy juoksemalla, tiikeri väsyä ja sen tassuihin koskee. Tiikeri on pelottava peto, ja tiikerinä saan nauttia muiden eläimien arvostusta ja pelkoakin...Antilooppi on herkkä ja kiltti. Mutta jonkun täytyy olla ruokaa tiikerille. Antiloopilla on pienet sorkat, kun se kävelee talvella Suomessa tienviertä, jää raksahtelee mukavasti sen jalkojen alla.

Johdanto

Ideat ja työhön ryhtyminen

Istun työhuoneellani, ja minusta tuntuu että mitään ei tapahdu. Ideoita ei tule ollenkaan, tai ne ovat huonoja. Olen istunut tässä jo tuntikausia ja päiväkausia, välillä torkahdellen, välillä itselleen vihaisena ollen ja en vain tiedä mitä haluaisin tehdä. Minulla olisi kaikki välineet, minulla on aikaa, minulla on halua tehdä mutta en todellakaan keksi mitä voisin tehdä. Olen kuin prinsessa kammarissaan kaikkien mahdollisten lelujen keskellä, mutta joka ei *osaa* leikkiä. Se istuu apaattisena tuolissaan ja ihmettelee mistä hän on tullut, minne menossa ja miksi hän on olemassa. Ja että miksi hänen oletetaan leikkivän kun hänellä ei ole kykyä siihen.

Minun tapauksessani ilmestyy kuitenkin viitteitä siitä että osaan leikkiä. Pieniä, hauraita ajatuksia tulee kaiken aikaa mutta olen liian kriittinen että todistaisin niitten olemassaolon. Kahdentenatoista päivänä toteutumiskelpoinen idea saapuu huoneeseeni. Se ei kuitenkaan ole syntynyt sinä päivänä, vaan se on saanut alkunsa siitä älyttömän huonosta ja typerästä ja naurettavasta ideasta kaksitoista päivää sitten, ja sen jälkeen kaikki vähäpätöinen ajatustöhnä on rakentanut sitä. Eikä se ole valmis sinä päivänä kun se saapuu huoneeseeni. Menee vielä seitsemän tai seitsemänkymmentäseitsemän päivää, tuntia tai viikkoa yrittämisen ja epäonnistumisen päivää, lisää ideointia, pettymyksiä kun työ ei näytäkään oikealta, luopumista, antautumista ja hampaiden kiristystä. Ja myös, iloa, riemastumista, onnistumisen kokemista, uuden oppimista, ymmärryksen kehittymistä ja löytämistä.

Peter Pan-syndrooma

Lopputyössäni käsittelen paikkaa nimeltä ”hurja maailma” (eli H.M.) siinä määrin kun tunnen sitä ja sen houkutusia.. Saan tietoa siitä unien kautta ja päivällä salaista reittiä. Todellisuutta en käsittele niinkään, koska todellisuus on tylsä. Todellisuus saattaa tulla työhön mukaan vain aivan pienenä, mustana poterona. Tehtävä ei ole helppo sillä portti H.M. ei ole auki joka päivä. Silloin täytyy työskennellä muistin varassa. Johdatan lukijat niin lähelle kuin voin, mutta varoitan, että siellä liikkuminen on vaarallista ja voi vetää sinutkin mukaansa. Ja sieltä ei noin vaan pääse pois.

Amerikkalainen psykologi, Dan Kiley, kirjoittaa Peter Panista ja kadonneiden poikien armeijasta. Miehestä, joka ei halua kasvaa aikuiseksi. Koska aikuiseksi kasvamiseen liittyy liian paljon vastuuta itsestä ja muista, Peter Pan pakeneekin mieluummin Mikä-mikä-maan suojiin muiden kadonneiden poikien kanssa. Mikä-mikä-maassa pidetään hauskaa, siellä voi seikkailla, eikä vastuuta tai velvollisuuksia ole. Usein hän ei myöskään kykene aitoihin tunteisiin, sillä hän pelkää yli kaiken myös riippuvuutta ja läheisyyttä. Kohtelias välinpitämättömyys toisia ihmisiä kohtaan on turvallisempaa. Tunteiden lamaan tuminen on tyypillinen piirre, joka ilmenee tunteiden lukkiutumisena ja kyvyttömyytenä ilmaista tunteita siten kuin ne koetaan. Esimerkiksi Peter Pan saattaa ilmaista surullisuuttaan lapsellisena kujeina. Naisista, tai tässä tapauksessa miehistä hän etsii itselleen sellaista, joka olisi hänestä toisaalta riippuvainen ja toisaalta eräänlainen ”isä”, joka aina ymmärtää, auttaa ja huolehtii. (Kiley, 1983, 23-27)

Hulluuden kynnyksellä

Kummallinen kajastus väreilee kohtaamani koulukaverin kasvoilla. Korvissa minua huhuilee vieraat äänet. Tässäkö sitä taas mennään, ajattelen, mutten tiedä, olenko siitä iloinen vai pelkäänkö. Yllättynyt, yhtä kaikki. En tiedä mitä kaikkea vieras maailma tällä kertaa pitää sisällään, se on vieras, mutta niin houkutteleva.

Pablo Picasson mukaan mielikuviutus on vallankumous tervettä järkeä vastaan. Vincent van Gogh taas sanoi ”...panen siinä henkeni peliin, ja järkeni on siinä puoliksi tuhoutunut” .

Hulluuden kynnyksellä? Ennen putoamista H.M:ään tulee yleensä erittäin luova vaihe. Olemisen H.M:ssä mennessä eteenpäin tulee mukaan kuvaan tyhjiys, joka puolestaan pilaa toimintakyvyn. Mielestäni mikä tahansa raju H.M:ään vaipuminen on parempi kuin tyhjiys ja sen mukana tuleva työkyvyttömyys. Tuntikausia makoilua jossain välitilassa, kaikki toiminta on kilometrien päässä. Ei puhuttakaan, että saisi tehtyä pieniäkään asioita, kuten puhelinsoittoa tai tiskaamista...Puhumattakaan piirtämisestä tai muusta taiteellisesta tuottamisesta.

Läheskään kaikki H.M:ään kutsuvat voimat eivät ole pelottavia ja kielteisiä. Ne voivat olla houkuttelevia ja hauskojakin. Tahdon käsitellä lopputyössäni näitä positiivisia asioita enkä ahdistavia!

Muut maailmat (muut kuin H.M)

Muissa maailmoissa olemisen...Paetaan todellisia ajatuksiaan, tyhjyyden tunnetta ja sisäisiä kysymyksiä, jotka vaativat vastausta tai tunteita, joita ei ole käsitelty vaan tukahdutettu ja työnnetty pois mielestä. Joku pakenee menneisyyden muistoihin, ajattelee, että ennen oli paremmin, tai että menneisyytensä takia kaikki tuleva on pilalla. Toinen taas elää tulevaisuudessa, esimerkiksi sitten kun olen kuvataiteilija, teen niin ja näin. He eivät ole nykyhetkessä, vaan jossain kaukana muualla ja heihin on vaikea saada kontaktia tai saada kertomaan, mitä he tässä hetkessä todella tuntevat.

Joku taas pakenee huumeisiin ja alkoholiin. Työ, työnarkomania. Harrastukset, opiskelu.

Eri muut maailmat, pakenemiset ovat yhteiskunnassa eri tavalla arvostettuja vaikka lähtökohdiltaan voivat olla yllättävänkin samanlaisia. Alkoholi on tietysti paheksuttua, kun taas uraputki hyväksyttyä. Nämä asiat voivat olla noidankehä, joka näyttää ulospäin hienolta, kiiltävältä ja

tavoiteltavalta. Todellisuudessa se kuitenkin on aina vankila, jossa ihminen saa juosta itsensä uuvuksiin.
(Ahonen 1994, 38)

Kristuksen hullut

Hulluutta voidaan ajatella yhteiskunnallisena riittinä ja se on vaihdellut vuosisatojen kuluessa.

Bysantin aikaan tuli esiin ilmiö, jossa ihmiset valitsivat itse ”hulluuden”, nimittäin Kristuksen hulluuden. Kristuksen hulluus muistutti todella paljon ”oikeasti” hullun käyttäytymistä. Kristuksen hullut esiintyivät puolialastomina tai räikeän värisiä ja huomiota herättäviä vaatteita ja kävelivät avojaloin tai vain yksi kenkä jalassa. He eivät leikanneet partaansa eivätkä hiuksiaan. He käyttäytyivät erittäin huomiota herättävällä ja äänekkäällä tavalla, ja heidän puheensa oli käsittämätöntä. (vertaa psykoosissa olevien neologismeihin). Esimerkiksi Pyhä Simeon 500-luvulla raahasi kuollutta koiraan päiväkausia takanaan ilmaisten sillä, ettei hän ollut kuollutta koiraan parempi.
(Andersson, 2003, 57-60)

Mikä on hulluuden vastakohta? Onko se järki? Mutta hullu voi omalla tavallaan olla järkevä ja monet ns.järkevät tekevät todella hulluja tekoja. Oliko esimerkiksi Hitler hullu? Hänhän murskasi kuusi miljoonaa juutalaista!

Claes Andersson kirjoittaa kirjassaan ”Hulluudestamme ja hulluudestanne”:

”Helppoa on tehdä ihminen hulluksi

Ota häneltä pois kaikki

ja katso kuinka kummallisesti hän käyttäytyy.”

Psykoosissa ihminen ei pysty erottamaan sisältäpäin ja ulkoapäin tulevia ärsykeitä ja impulsseja. Silloin sanomme, että ihminen on harhojensa vallassa. Henkilö saattaa vastata niille ja keskustelea.

Hulluus luokiteltiin sairaudeksi vasta 1700-luvun alussa. Foucault kirjoittaa kirjassaan *Hulluuden historia* (1973) ”Varhaisen 1600-luvun maailma oli kaikissa suhteissa oudon vieraanvarainen hulluudelle” ”Hulluus on ihmisten ja asioiden olemukseen kuuluva ironinen merkki, joka hämärtää toden a houreen välisen rajan” (Andersson, 2003, 55)

Syntipukkisyndrooma

On suorastaan juhlaa olla sekopää (tai hupsuttelija kauniimmin sanottuna) nykyisessä yhteiskunnassa. Lääkkeet ovat tehokkaita ja hyviä eivätkä aiheuta esimerkiksi pakkoliikkeitä. Sairaalat ovat jo melkein ihmisarvoisia paikkoja, ja hoidossa pyritään yhä lisää käyttämään avohoitoa sen sijaan että kaikki poikkeavat ahdettaisiin piiloon laitoksiin.

Lintu otetaan pois parvestaan ja maalataan kirjavilla väreillä. Lintu palautetaan parveensa. Lintu yrittää tulla hyväksytyksi mutta lintuparven muut linnut käyvät hyökkäykseen tätä viatonta luontokappaletta vastaan. Kirjava lintu yrittää yrittämistään päästä parven jäseneksi mutta kuolee lopulta muiden torjuessa häntä.

On kysymys syntipukkisyndroomasta, joka ilmenee myös ihmisten keskuudessa. Poikkeavaa henkilöä ei voida sietää ja häntä vastaan käydään hyökkäykseen. Mutta hyökkäys kohdistuukin siihen osaan itseämme, jonka olemme ensin kieltäneet ja sitten siirtäneet tuohon toiseen.

Puhtaanapitotehtävä, joka oli vallalla vielä 1960-luvulla, tarkoitti sitä, että sairaat eli hullut siivottiin pois tavallisten kansalaisten alta. Heidät sijoitettiin suljettuihin laitoksiin. Vasta 1980-luvun alussa ruvettiin purkamaan laitoskeskeisyyttä ja siirtymään inhimillisempään avohoitoon. Aristoteles ja Platon vetosivat kirjoituksissaan järkeen nojautuvaan ajatteluun, jonka mukaan epärationaalisuus, hulluus ja mielenvikaisuus tuli torjua ja, mikäli mahdollista, hävittää kulttuuristamme.

(Andersson, 2003, 56)

H.M :n luonne

En kerskaile Hullusta Maailmasta enkä väitä, että kellään muulla ei voisi olla omaa Hurjaa Maailmaansa. Maailmat ovat kuitenkin erilaisia ja voihan olla, että joku on jopa kiinnostunut, minkälaiseen maailmaan juuri minä toistuvasti putoan

Minun H.M sisältää seuraavat elementit:

”Ihmisen elämä koostuu väistämättömien vastakohtien moninaisuudesta -päivästä ja yöstä, syntymästä ja kuolemasta, onnesta ja kurjuudesta, hyvästä ja pahasta. Me emme ole edes varmoja siitä, että yksi voittaisi toisen, että hyvä voittaisi pahan tai ilo tuhoaisi tuskan. Elämä on taistelukenttä. Sitä se on aina ollut ja tulee aina olemaan; jos niin ei olisi, olemassaolo päättyisi.”

(Jung 1991, 85-87)

Varjot, unet ja harhat

Ihminen tutustuu unien välityksellä sellaisiin persoonallisuutensa puoliin, joita hän monista eri syistä olisi mieluiten katsomatta liian läheltä. Kysymyksessä on tällöin nk. varjon tunnistaminen. Varjo voi tällöin olla myös hänen vihollisensa. Varjo edustaa minän tuntematonta osaa, ominaisuuksia, jotka kuuluvat persoonallisuuteen ja yhtä hyvin voisivat olla tietoisia. Usein ihminen, ennen kuin näkee oman varjonsa, näkee sen ominaisuuksia toisissa ihmisissä. Kun hän alkaa nähdä omaa varjoaan, hän ymmärtää, että kyseiset ominaisuudet ovatkin hänessä itsessään ja hän on vain kieltänyt ne tähän asti (Jung, 1991, 168)

Oletettavaa on , että H.M. on suoraan alitajunnastani, varjostani. Mutta miten sen sisältö tuntuu niin vieraalta? Mikä siinä on niin kiehtovaa ja kutsuvaa, jos se on vain kiellettyjä ajatuksiani? En minä voi olla niin kekseliäs ja vauhdikas kuin H.M. on! Mistä tulevat ne ilkkuriset kasvot ja kutittavat kädet, missiot joita minun on määrä toteuttaa ja seikkailut joita koen ollessani muun maailman kielellä ”psykoottinen”.

Tyypillistä on myös oman varjon heijastaminen toisiin. Muistan enemmän kuin useammin istuneeni vaikka junassa ja ajatellut mielessäni

kanssamatkustajista : ”nuo ovat ihan hulluja!” Tai: ”Olisivat hiljaa”, kun oma varjoni metelöi ja ihmiset istuu hiljaa.

Jungin mukaan, jos ihminen ymmärtäisi, että hänellä on ”varjo”, se ei olisi välttämättä enää hänen vihollisensa. Se on kuin kuka tahansa ihminen, jonka kanssa on vain tultava toimeen – tavalla tai toisella. Varjosta voi tulla vihamielinen, jos se sivuutetaan tai ymmärretään väärin.

(Ahonen 1991, 43)

”Ihmisen tietoisien mielen luoma varjo voi sisältää persoonallisuuden kätkeytyt, torjutut ja epäsuotuisat puolet. Tämä varjopuoli ei kuitenkaan ole yksinomaan tietoisien minän kääntöpuoli. Aivan kuten minä sisältää epäsuotuisia ja tuhoavia asenteita, samoin varjolla on hyviäkin ominaisuuksia – normaaleja vaistoja ja luovia yllykkeitä. Vaikka minä ja varjo ovatkin erillisiä, ne ovat yhteydessä toisiinsa.” (Jung, 1991, 118)

Unia lopputyöstä

Näen jatkuvasti unia lopputyöstä. Yleensä ideat, joita minulla unissa on, ei sinänsä voi käyttää, mutta otan ne kuitenkin sillä vakavuudella mikä niille kuuluu. Näin esimerkiksi unta että ompelin läpinäkyvästä muovista miehen, ja nyt aionkin tehdä epätiikerin samalla tekniikalla. Lisäksi olen tehnyt unissa performansseja, suuria kuvauksia rokokoo-tyylisissä tanssiaisissa, osallistunut Idols-kilpailuun...Pukujuhlista työhöni suodattui hienot asut jotka jossakin vaiheessa aioin ommella H.M:n asukkaille jolla on tv-pää. vai tv-maha? se voisi olla vähän liian tele-tappityylinen ratkaisu. Monet unet kertovat kateudesta. Voisin etsiä kateutta käsitteleviä kirjoja..

Haluan tehdä käsin eläväksi harhoja eri ajoilta.. Tiedän tarkkaan miltä ne näyttävät joten olisi typerää olla rakentamatta niitä. Tai sitten on typerää tehdä niistä todellisia. Mutta minä olen joskus typerä. Ja katsojatkkin ovat joskus typeriä. En minä enää tiedä mikä on järkevää.

Harhoille kuitenkin tyypillistä on että ne ovat unenomaisia. Kaikki näkevät joskus unia. Joten minunkaan veistokset eivät ole mitenkään vieraita. Ne ovat tavallisen ihmisen tavallisesta alitajunnasta, aivan niin kuin unetkin.

Kun katselen ideoitteni juoksua paperilla, niissä on selvästi näkyvissä vaikutteita paitsi unistani, myös lähes kaikista töistä joita olen aikaisemmin tehnyt. Se ei välttämättä ole paha asia, koska käyttäähän ihminen aina hyödykseen sitä, minkä on aikaisemmin oppinut. Jotain uuttakin olisi silti hyvä saada sisällytettyä, työt eivät saisi olla vaan toisintoja toisistaan. On vähän mammanpoikamainen ratkaisu liikkua pelkästään turvallisilla vesillä. Juuri tuohon työni näyttää olevan kallistumassa... Täytyy olla varovainen.

Torjunta

Torjunta merkitsee tiettyjen tunteiden, toiveiden ja pelkojen tai varjon sulkemista pois mielestä. Tietyt asiat vaan unohdetaan, niitä ei vain ole. Jatkuva torjunta estää kokonaan kosketuksen omiin tunteisiin. Se estää myös henkisen kehittymisen ja kasvun. (Ahonen 1991, 44) Minäkin olen joskus yrittänyt unohtaa H.M:n. Se ei onnistu koska se kontrolloi minua enkä minä sitä.

Olen huomannut, että väsymyksen tilassa tipun helpoimmin H.M:ään. Jos siis aion pysyä jonakin päivänä täällä normaalissa maassa, on minun pidettävä huoli etten väsy. Hämähäkkimieskään ei aina pystynyt kontrolloimaan, milloin oli tavallinen poika ja milloin supersankari. Jos haluaisin tiettyinä hetkenä pudota H.M:ään, ei se onnistu.

Haluan lähestyä alempaa tiedostamatonta rakentamalla käsin niitä symboleja, jotka ovat näyttäneet minulle vieraillessani H.M:ssä tai tieteellisesti sanottuna alemmassa tiedostamattomassa. Tiedän tarkalleen, miltä ne näyttävät, minkä kokoisia ne ovat ja mitkä ovat niiden mahdolliset luonteenpiirteet..

Taiteen kokeminen

Ilja Kabakov: ”Ajan kokeminen on kadonnut kuvataiteesta. Keskellä totaalista installaatiota kokija vaeltelee aikansa, keskittyminen on hajamielistä, hän tekee havaintoja, lähtee pois, ajattelee, palaa uudestaan erityisen tunnelman mukaansa tempaamana, muistiin jää jotain.”

”Teoksen alkamisen ja sen ”viimeistelelemättömyyden” välillä on vapaa tila, määrittämätön aika, jonka täyttävät kysymykset, arvailut ja pohdiskelut.”

Satu Kiljunen: ...taide ei ole objektissa tai edes välttämättä teossa, eikä se ole myöskään katsojan päässä ja käsityksissä siitä mitä mieltä hän on taiteesta. Taide on se kohtaaminen, tapahtuma, joka jää teoksen ja katsojan väliin.

Taide on avoin prosessi sekä tekijän, materiaalien että vastaanottajan kannalta. Vastaanottaja voi osallistua prosessiin, taideleikkiin. Ne voivat koetun elämyksen lisäksi myös aloittaa prosesseja, joita taiteen vastaanottaja ei ennalta aavista. Ehkä juuri siksi taiteeseen suhtaudutaan niin intohimoisesti, rakastaen tai vihaten. Se yllättää meidät.

Taide näyttäytyy vastaanottajalle kullakin hetkellä tietyssä kontekstissa muuttuvana tapahtumana. Siihen vaikuttaa katsojan mielentila, tieto ja tunteet. Kaksi ihmistä ei kohtaa taidetta koskaan samalla tavalla.

(Sederholm 2000, 66-68)

Muunnettu televisio

Taiteilijoista ehdoton idolini on Nam June Paik. Sen voi kyllä nähdä teoksistanikin. Yritän silti uida pois päin hänestä ja luoda uutta! Haluan käyttää töissäni uutta, vanhaa ja kotitekoista tekniikkaa. Ja ääntä joskus siinä mukana. Outoa musiikkia. Se on niitä ainoita asioita joita tiedän lopputyöstäni. Mutta luotan siihen että ajatukseni kehittyvät koko ajan.

Nam June Paik on ollut melkoinen uraauurtava henkilö mediataiteessa. Hän teki muunnettuja tv-monitoreja. Heti kun ensimmäiset mustavalkoiset Portapak-videolaitteet tulivat 1963 markkinoille, hän käytti niitä kuuluisassa ”Tv-sello” työssään. Tv-sellosa on kolme tv-monitoria päällekkäin joista näkyy värikästä videomateriaalia. Tv-selloa soitti performanssissa eräs kuuluisa sellisti.

On täysin eri asia, käytätkö minä vai hän videota ja televisiota töissäni. Miten saisin työni näyttämään uusilta ja raikkailta, ei Paik-jäljennökseltä? Kaikenlaisia projisointejakin on niin paljon nykytaiteessa. Jos keksisin jonkun aivan uuden kuvan esitystavan? Se voisi olla liikkumatonkin kuva. Siinä voisi tapahtua jotain vivusta vääntämällä. Muutos ja liike kiinnostaa aina. Tai tv:n edessä voisi olla joku pleksijuttu (vrt. aiemmat työni) se ainakin olisi alun perin minun tekemä juttu.

Nam June Paik oli korealais-syntyinen ja opiskeli alun perin musiikkia. Paik halusi erotisoida ja humanisoida teknologiaa samalla kun hän halusi uudistaa musiikkia. Häntä kiinnosti ennakoimattomuus, ei perinteinen taiteen tekemisen tapa, jossa taiteilija ensin visioi idean ja sitten toteuttaa sen. ”Yritän löytää ´tien´, josta en tiedä mihin se minut vie”.

Elämä vai taide

Roi Vaaran eräessä performanssiteoksessa taiteilija on dilemman edessä: hän seisoo kyltin edessä, joka näyttää kahteen suuntaan: elämä vai taide.

Helena Sederholmin kirjan ”Tämäkö taidetta” kannessa on lause: ”valitettavasti ainoa elämä, jonka taide voi pelastaa, on oma elämäsi”

Taiteen tekeminen johdattaa perimmäisten kysymyksien äärelle. Oletko valmis uhraamaan elämäsi taiteen tekemiselle? Se ei ole kuin mikä tahansa työpaikka, johon mennään kahdeksalta ja lähdetään neljältä. Se vie helposti mukanaan koko elämäsi! Jopa mielenterveytesi voi olla vaarassa jos lähdet taiteen tielle. Kun aloitin taidekoulun, jouduin taidehukan valtaan. Kaikki, mitä halusin, oli tehdä taidetta, halusin tulla taide-erakoksi johonkin metsään. Olla täysin omistautunut taiteelle! Se vaan oli minulle elämän tärkein asia, en saanut mistään muualta suurempaa nautintoa. Työpäivät venyivät aamu yhdeksästä puoli yhteen yöllä! Enkä liioittele yhtään!

Asiaan oli tultava muutos. ei kenenkään pää kestä moista! Muutos onneksi tuli. Vaikka hitaasti. Nykyään elän elämää enkä ole taide-erakko. Olen oppinut, että elämässä on vaikka mitä muutakin kiinnostavaa. Olen oppinut myös, että taideteoksistakin tulee monikertaisesti parempia ja virkeämpiä jos niiden antaa hengittää välillä. Ja ideoitakin tulee enemmän kun on jotain materiaalia mistä niitä synnyttää. Katselen elokuvia, tapaan ihmisiä, käyn juoksemassa, syön ruokaa (enkä karkkia ja kokista jolla pidin itseäni virkeänä että jaksaisin tehdä enemmän.) Teen normaaleita asioita enkä kuluta itseäni puhki.

4.1. 2006

Taas koululla. mietintä päällä. Mietin taiteellista lopputyötä ja tätä toista. Taiteilijana olen ihan murskana. Onnistumiset ovat kaukana menneisyydessä ja epäonnistumiset käsin kosketeltavissa, aivan tässä, muovaan niistä barbababan ja heitän pois. Mutta en voi, se on savuna keuhkoissani, vetenä silmissäni, hiekkana varpaiden välissä. Tuska.

Olisi niin paljon tehtävää. (Pitäisi hakea näyttelyihin, kilpailuihin, residensseihin.) Mutta makaan tässä vain aivan hiljaa. Lopputyö rakentuu sana sanalta. Välillä muurit sortuvat, täytyy ottaa tiiliä ja laastia, paikata, tehdä siitä oman näköinen. Kirjoista löytyy mielenkiintoista tietoa mitä voisi lisätä mutta en osaa lukea, olen afrikkalainen, tunnen kirjaimet mutta en ymmärrä sanoja. En ymmärrä lauseita. Nyt tuli seis. Ajatukset tippui puusta. Minäkin tipuin. Kops. Puusta alas. Mustelmia.

Uusi kappale. Mustelmia. Muistelmia. Unohdan oikeat sanat ja lauserakenteet, paistan uunissa kirjoitettuja arkkeja. Ne eivät pala vaan niistä tulee pullaa. Istun kadulle ja jaan sitä pullaa. Ihmiset tönivät toisiaan kilpaillessaan siitä. Kun he nielevät sitä, jäävät mustat kirjaimet heidän kurkkuunsa ja he kokevat tukehtumiskuoleman. Istun viattomana retkijakkaralla ja hymyilen hiljaa- sanani ovat kuin katkeraa lientä. Keitän suuressa kattilassa keittoa loppuista mustista kirjaimista. Maistan lusikalla ja siihen sattuu kirjain j. Se on minulle rakas -----

Vai lopputyö. Kuka kirjoittaa oikean lopputyön. En minä ainakaan. Kirjoitan vain pikkukiviä, jotka tippuvat järvenpohjaan. Siellä ne sitten ovat. Sukeltaja sukeltaa poimimaan ne. Minä istun valtaistuimella vieressä ja katselen. Sukeltajalla on täysi työ erottaa minun kiveni muista kivistä. Hän etsii vedenkestävän taskulampun kanssa. Minun kiveni erottaa siitä että ne ovat pieniä valosilmiä, niissä on demonin silmä. Sukeltaja poimii ne huolellisesti, joka ikisen, koskematta yhteenkään

väärään pikkukiveen. Sukeltaja kumartuu antamaan minulle kivet. Laitan ne samettiseen pussiin. Minua alkaa itkettää. En ole itkenyt kahteen vuoteen. Nytkin itkeminen jää vain itkettämisen, yhtään kyyneltä ei näy ulospäin. Mutta sisälläni loiskuu virta, onko se kyynelvirta, en tiedä. Vai pelkkä puhdistumisen meri.

Koulussa. Ihmiset virtaa läpi atk-luokan. Olen iloinen kun saan käydä koulua. Kello lopetti kulkemisen. Se kulki huoneessa, hyppäsi pöydälle ja huusi. Niin paljon asioita mitä pitäisi ajassa tehdä ja aika kuristaa niin että asiat jäävät tekemättömiksi. Aioin niin paljon ja vähän tein.

En yllä enkä yletä. Jalat on liian lyhyet. Miksi sulla on niin pitkät saappaat kun sullon niin lyhyet jalat. Miksi sulla on toi hattu päässä kun sullon niin ruma pää. En voi sietää tollasia taidekoulun ekaluokkalaisia jotka luulee itsestään liikoja! Puhun nyt itsestäni ekaluokkalaisena. Luuleminen itsestään liikoja. Nöyränä pysyminen. Taidelento. Taideliito. Masennusnäлкä. Ei pelkoa liiasta suosiosta.

Uupunut lopetus. Onneton? Ei, vaan tyytyväinen ja uninen.

.

LÄHDELUETTELO

Tämäkö taidetta, Helena Sederholm 2000

Virginie!

löytöretki minuuteen (tarkista nimi), Ahonen 1991

Tyytymättömät muusat, 1995

Hulluudestamme ja hulluudestanne, Claes Andersson, 2003